

ÎNCHEIERE

02 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Svetlana Filincova

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de SRL Tvinist -Prim împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de SRL Tvinist -Prim împotriva ÎCS Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie SRL cu privire la contestarea actului administrativ

c o n s t a t ă :

La 30 iulie 2014 SRL Tvinist -Prim a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie SRL cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, în urma controlului efectuat la 27 mai 2014, pîrîtul a întocmit actul nr. B 025089 de depistare a încălcării clauzelor contractuale de furnizare a energiei electrice, invocînd că au apărut suspiciuni la falsificarea/manipularea sigiliilor de stat și a sigiliilor furnizorului.

Ulterior, a fost expediată spre plată factura nr. RH3948361 în sumă de 362363,52 de lei.

SRL Tvinist -Prim menționează că, fiind supus presiunilor psihice de către pîrît, la 13 iunie 2014 a semnat o tranzacție de împăcare privind calcularea sumei de 362363,52 de lei.

La 25 iunie 2014 s-a adresat pîrîtului cu cerere prealabilă solicitînd anularea facturii nominalizate și efectuarea recalculului, însă nu a primit răspuns.

Reclamantul solicită anularea:

tranzacției de împăcare din 13 iunie 2014 privind calcularea sumei de 362363,52 de lei;

facturii de plată nr. RH3948361 în sumă de 362363,52 de lei;

notelor de plată emise la 28.07.2014 în sumă de 7270,91 și respectiv 3120 de lei, penalitățile pentru întârzierea achitării;

facturii de plată nr. RN 4458354 din 30 iunie 2015 privind perceperea penalității în mărime de 10390,90 de lei și a datoriei în mărime de 242363,52 de lei, iar în total suma de 266900,49 de lei.

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani), prin hotărârea din 06 septembrie 2017 a respins acțiunea ca fiind nefondată.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, însăși reclamantul în cererea de chemare în judecată nu neagă consumul fraudulos de energie electrică, doar nefiind de acord cu modalitatea de calcul efectuată.

Prima instanță a notat, că factura de plată nr. RH3948361 din 13 iunie 2014, în sumă de 362363,52 de lei a fost emisă în conformitate cu p.177 din Regulamentul pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice, aprobat prin Hotărârea ANRE NR.314 din 04 decembrie 2008, care prevede, că actul de depistare a încălcării clauzelor contractuale, concluziile raportului constatării tehnico-științifice, concluziile raportului verificării metrologice de expertiză, rezultatele examinării de către furnizor a altor factori, pot servi furnizorului drept bază pentru luarea deciziei privind încălcarea de către consumator a clauzelor contractuale, dacă acestea indică circumstanțele și mijloacele ce au dus la neînregistrarea sau înregistrarea incompletă a cantității de energie electrică consumată. În acest caz vor fi aplicate prevederile pct.99 – pct.102 și emisă factura pentru consumul de energie electrică în rezultatul încălcării de către consumator a clauzelor contractuale ce au dus la neînregistrarea sau înregistrarea incompletă a cantității de energie electrică consumată.

Cu referire la calcularea penalităților, prima instanță a menționat, că dreptul furnizorului de a calcula penalitățile rezultă din pct.3.13 al contractului de furnizare a energiei electrice încheiat între părți la 04.03.2010 și din pct. 49 lit.c), pct.50 și pct.88 al Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice apărât prin Hotărârea ANRE nr. 393 din 15.12.2010.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 20 decembrie 2017 a respins apelul declarat de SRL Tvinist -Prim și a menținut hotărârea primei instanțe.

La 07 martie 2018 SRL Tvinist -Prim a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 decembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu dispunerea admiterii integrale a cerințelor.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele de judecată nu au aplicat legea care urma să fie aplicată, nu au luat în considerare faptul, că tranzacția de împăcare din 13 iunie 2014 a fost încheiată sub presiune psihologică, expertiza judiciară a fost efectuată de ÎS CRIS REGISTRU, care nu se regăsea printre instituțiile de stat abilitate de a efectua expertize, cauza a fost judecată cu încălcarea competenței jurisdicționale, sunt lipsite de temei concluziile instanțelor de judecată precum, că în litigiul în cauză sunt aplicabile penalitățile.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prevede că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată, că recursul a fost exercitat în termen în condițiile în care la materialele dosarului lipsesc date care ar atesta cu certitudine momentul comunicării către recurent a deciziei instanței de apel.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele de judecată nu au aplicat legea care urma să fie aplicată și nu au luat în considerare faptul, că tranzacția de

împăcare din 13 iunie 2014 a fost încheiată sub presiune psihologică, nu pot fi reținute, deoarece recurentul nu a prezentat probe în acest sens.

Nu poate fi reținut nici argumentul precum că, expertiza judiciară a fost efectuată de ÎS CRIS REGISTRU, care nu se regăsea printre instituțiile de stat abilitate de a efectua expertize, deoarece expertul Andrei Vacarenco, care a întocmit raportul de constatare tehnico-științifică nr. RC0006128 din 02.06.2014 se regăsește în Registrul de Stat al experților judiciari al MAI, publicat pe pagina web.

La fel, nu poate fi reținut nici argumentul precum că a fost examinată cauza cu încălcarea competenței jurisdicționale, deoarece articolul 38. alin(2) din Codul de procedură civilă prevede, că acțiunea împotriva unei persoane juridice se intentează în unul dintre sediile instanței în a cărei rază teritorială se află sediul persoanei juridice respective.

De asemenea nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că sunt lipsite de temei concluziile instanțelor de judecată cu referire la faptul, că în litigiul în cauză sunt aplicabile penalitățile, deoarece dreptul furnizorului de a calcula penalitățile rezultă din pct.3.13 al contractului de furnizare a energiei electrice încheiat între părți la 04.03.2010 și din pct. 49 lit.c), pct.50 și pct.88 al Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice apărut prin Hotărârea ANRE nr. 393 din 15.12.2010.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă, că recurentul a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să

pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de SRL Tvinist -Prim.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Svetlana Filincova